

UCHWAŁA Nr 2/94

Nadzwyczajnego II Krajowego Zjazdu Lekarzy Weterynarii
z dnia 29 października 1994 r.

w sprawie Kodeksu Etyki i Deontologii Weterynaryjnej

Na podstawie art. 37 pkt 1 ustawy z dnia 21 grudnia 1990 r.
o zawodzie lekarza weterynarii i izbach lekarsko-weterynaryjnych
(Dz. U. z 1991 r. Nr 8, poz. 27) uchwała się:

K O D E K S ETYKI I DEONTOLOGII WETERYNARYJNEJ

Przyrzeczenie lekarza weterynarii

Przyrzekam, jako lekarz weterynarii, że - w zgodzie z moim powołaniem - w trakcie pełnienia obowiązków zawodowych, będę postępować sumiennie i zgodnie z najlepszą wiedzą weterynaryjną; przestrzegać będę godności zawodu; wpływać na postęp nauk weterynaryjnych, a także wykonywać wszystkie obowiązki, wynikające z przepisów prawa oraz zasad Kodeksu Etyki i Deontologii Weterynaryjnej.

A. CZĘŚĆ OGÓLNA

Rozdział I

Prawa i obowiązki lekarza weterynarii

Art. 1

Powołaniem lekarza weterynarii jest ochrona życia i zdrowia zwierząt oraz weterynaryjna ochrona zdrowia publicznego i środowiska. Celem wszystkich jego działań jest zawsze dobro człowieka w myśl dewizy: «Sanitas animalium pro salute homini».

Art. 2

1. Lekarz weterynarii wykonuje swój zawód zgodnie z sumieniem, opierając się na współczesnej wiedzy, obowiązującym prawie oraz zasadach niniejszego kodeksu.
2. Lekarz weterynarii winien dbać o godność zawodu lekarsko-weterynaryjnego.

Art. 3

1. Powinnością każdego lekarza weterynarii jest stałe uzupełnianie swojej wiedzy i doskonalenie umiejętności zawodowych, a także udział w pracach towarzystw naukowych i zawodowych.
2. Lekarz weterynarii powinien, w miarę swych możliwości, publikować w prasie fachowej lub w innej formie upowszechniać własne spostrzeżenia i odkrycia, mające znaczenie dla nauki i praktyki lekarsko-weterynaryjnej.

Art. 4

1. Wszystkich lekarzy weterynarii, jako członków jednej społeczności zawodowej, powinny cechować: kultura osobista, koleżeństwo, skromność i taktowne postępowanie.
2. Lekarz weterynarii, sprawujący nadzór nad personelem pomocniczym, w pełni odpowiada za wyniki jego pracy.

Art. 5

1. Wszelkie uwagi o dostrzeżonych błędach w postępowaniu kolegi, lekarz weterynarii powinien przede wszystkim przekazać bezpośrednio zainteresowanemu. Formułowanie negatywnych ocen o pracy innego lekarza, dotyczących popełnienia przezeń błędów w sztuce lekarsko-weterynaryjnej, należy kierować do właściwego organu okręgowej izby lekarsko-weterynaryjnej.
2. Informowanie organów izby o naruszeniu zasad etyki lekarsko-weterynaryjnej, jak również o przejawach niekompetencji zawodowej, nie godzi w reguły solidarności zawodowej.

Art. 6

1. Wysokość honorarium lekarza weterynarii jest wartością umowną. Ustalając honorarium powinien on uwzględniać wytyczne samorządu zawodowego.
2. Ustalając wysokość honorarium, lekarz weterynarii powinien uwzględniać, obok wkładu swej pracy, ponoszone koszty własne, a także sytuację materialną posiadacza i wartość zwierzęcia.
3. W szczególnych przypadkach, lekarz weterynarii może wykonywać czynności zawodowe - bezpłatnie.

Art. 7

Lekarz weterynarii powinien odnosić się z należnym szacunkiem i taktem, zarówno do pomocniczego personelu weterynaryjnego, jak i do przedstawicieli innych zawodów współpracujących z nim, pamiętając jednocześnie, że tylko on ma prawo do rozpoznawania i leczenia chorób.

Art. 8

W razie wątpliwości przy rozpoznawaniu i leczeniu, lekarz weterynarii powinien skorzystać z konsultacji innego lekarza lub zaplecza rozpoznawczego. Opinia konsultanta ma charakter doradczy. Udzielanie konsultacji jest powinnością lekarza weterynarii.

Art. 9

Lekarz weterynarii, pełniący czynności kontrolne wobec swego kolegi, winien spełniać je w jego obecności. Uwagi pokontrolne przekazuje wyłącznie organowi zlecającemu kontrolę i lekarzowi kontrolowanemu. O wynikach kontroli nie informuje osób postronnych.

Art. 10

1. Wystawianie przez lekarza weterynarii orzeczeń, świadectw i zaświadczeń lekarsko-weterynaryjnych, powinno być poprzedzone dokładnym badaniem zwierząt, warunków środowisk hodowlanych, technologii i higieny produkcji zwierzęcej oraz artykułów spożywczych i pasz.
2. Każde zaświadczenie lub inny dokument powinny umożliwiać identyfikację lekarza, który je wystawił. Ich treść nie może być sformułowana pod presją posiadacza zwierzęcia lub innych osób.

Art. 11

Wybór lekarza weterynarii należy do posiadacza zwierzęcia.

Art. 12

Praktyka lekarsko-weterynaryjna może być prowadzona jedynie na zasadach i w warunkach określonych odpowiednimi przepisami bądź uchwałami właściwych izb lekarsko-weterynaryjnych.

Art. 13

Praktykującemu lekarzowi weterynarii nie wolno narzucać swych usług posiadaczom zwierząt. Niedopuszczalnym jest pozyskiwanie pacjentów w sposób niezgodny z zasadami etyki lekarsko-weterynaryjnej i lojalności wobec kolegów.

Art. 14

Lekarz weterynarii nie powinien używać i zezwalać na używanie swego nazwiska i tytułu zawodowego do reklamowania usług i towarów. Informacja o wykonywaniu praktyki lekarsko-weterynaryjnej nie może wykraczać poza ramy ustalone przez samorząd zawodowy.

Art. 15

Lekarz weterynarii nie może wykonywać czynności zawodowych, będąc pod wpływem środków odurzających.

Art. 16

Lekarz weterynarii powinien dbać o autorytet samorządu zawodowego. Krytykę organów i członków samorządu można prowadzić w izbach lekarsko-weterynaryjnych, na posiedzeniach weterynaryjnych towarzystw naukowych, a także na łamach czasopism zawodowych.

B. CZĘŚĆ SZCZEGÓŁOWA

Rozdział II

Postępowanie lekarza weterynarii wobec zwierząt i ich posiadaczy

Art. 17

1. Stosunek lekarza weterynarii do chorego zwierzęcia powinna cechować chęć złagodzenia cierpień i przywrócenia mu zdrowia.
2. Lekarz weterynarii powinien poczuwać się do udzielenia doraźnej pomocy chorym zwierzętom bezpańskim.

Art. 18

Postępowanie lekarza weterynarii wobec zwierzęcia powinno uwzględniać również uzasadniony interes posiadacza.

Art. 19

Lekarz weterynarii powinien poinformować posiadacza zwierzęcia o rozpoznaniu, prognozie, zamierzonym leczeniu i związanym z tym ryzyku oraz kosztami, jak również o przewidywanej użyteczności zwierzęcia po jego wyleczeniu.

Art. 20

Lekarzowi weterynarii nie wolno podejmować leczenia bez uprzedniego zbadania zwierzęcia, poza przypadkami pomocy doraźnej.

Art. 21

1. W przypadku, gdy posiadacz nie wyrazi zgody na leczenie cierpiącego zwierzęcia, lekarz weterynarii winien skierować je do uboju lub zalecić eutanazję.
2. W skierowaniu do uboju, lekarz weterynarii obowiązany jest zawrzeć informację o zastosowanych środkach farmaceutycznych.

Art. 22

1. Lekarz weterynarii może nie podjąć się lub odstąpić od leczenia chorego zwierzęcia z powodu ważnych względów zawodowych lub osobistych. Wówczas powinien wskazać posiadaczowi zwierzęcia inne możliwości uzyskania przez niego pomocy lekarsko-weterynaryjnej.
2. Przepis ust. 1 nie dotyczy przypadków niecierpiących zwłoki.

Art. 23

Lekarz weterynarii, uprzednio leczący zwierzę, powinien na życzenie swego następcy, lub posiadacza zwierzęcia, przekazać mu wszystkie niezbędne informacje o przebiegu dotychczasowego leczenia.

— 7 —

Art. 24

1. Lekarzowi weterynarii przysługuje swoboda wyboru metod rozpoznawczych i leczenia.
2. Lekarz weterynarii powinien ograniczyć swoje postępowanie jedynie do czynności niezbędnych wobec zwierzęcia i zgodnych z aktualnym stanem wiedzy. Zasada ta nie dotyczy przeprowadzania eksperymentów.

Art. 25

Lekarz weterynarii obowiązany jest do informowania organów państwowego nadzoru farmaceutycznego o stwierdzonym przez siebie szkodliwym działaniu leków stosowanych u zwierząt.

Art. 26

Podjmując opiekę nad chorym zwierzęciem, lekarz weterynarii powinien mu zapewnić ciągłość leczenia oraz w razie potrzeby pomoc innych lekarzy weterynarii.

Art. 27

1. Poza sytuacjami wyjątkowymi, lekarzowi weterynarii nie wolno uprawiać zawodu w warunkach, które mogą naruszać jego godność i obniżać jakość wykonywanych czynności.
2. Lekarz weterynarii ma obowiązek stawiać wymagania odnośnie do warunków, w których udziela pomocy chorym zwierzętom bądź prowadzi zabiegi profilaktyczne i sanitarne, a także wymagać współdziałania posiadaczy zwierząt w organizowaniu tej pomocy.
3. Lekarz weterynarii powinien poinformować posiadacza zwierzęcia o rodzaju udzielanej pomocy, w formie dla niego zrozumiałej.

Art. 28

W razie świadomości popełnienia błędu rozpoznania lub leczenia, lekarz weterynarii powinien podjąć działania ograniczające jego skutki.

Art. 29

Lekarza weterynarii, niezależnie od charakteru wykonywanej czynności, obowiązuje tajemnica zawodowa; zwolnienie z niej może nastąpić bądź za zgodą posiadacza zwierzęcia, bądź w przypadku zagrożenia zdrowia publicznego lub gdy wymaga tego ustawa.

Art. 30

Lekarz weterynarii jest obowiązany do prowadzenia dokumentacji lekarskiej związanej z leczeniem zwierząt.

Art. 31

1. Lekarz weterynarii w swej pracy zawodowej powinien stosować powszechnie uznane i wypróbowane metody rozpoznawcze oraz środki lecznicze.
2. W przypadku zamiaru zastosowania nowych, niedostatecznie sprawdzonych w praktyce metod, lekarz weterynarii powinien poinformować o tym posiadacza zwierzęcia i uzyskać jego zgodę.

Rozdział III

Rola lekarza weterynarii
w zakresie ochrony środowiska i praw zwierząt

Art. 32

1. Lekarz weterynarii obowiązany jest do przestrzegania i upowszechniania praw zwierząt, sformułowanych w polskim ustawodawstwie i Światowej Deklaracji Praw Zwierzęcia oraz respektowania podstawowych zasad zoologii.
2. Lekarz weterynarii powinien zwracać uwagę posiadaczy zwierząt oraz władz państwowych i samorządowych na nieprawidłowości w zakresie ochrony zdrowia i poszanowania zwierząt, a także na zagrożenia ekologiczne.

Rozdział IV

Eksperymenty biomedyczo-weterynaryjne
w badaniach naukowych i dydaktyce

Art. 33

Zapewnienie dobrej kondycji zwierzętom doświadczalnym jest szczególnym obowiązkiem lekarza weterynarii, dlatego powinien on troszczyć się o zapewnienie im odpowiednich warunków chowu.

Art. 34

1. Warunkiem prowadzenia prac doświadczalnych na zwierzętach in vivo jest uzyskanie odpowiedniego zezwolenia, zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa.
2. Lekarz weterynarii uczestniczący w eksperymentach na zwierzętach in vivo albo sprawujący nadzór nad ich przebiegiem ma obowiązek dbać o to, aby przebiegały one zgodnie z przepisami prawa w tym zakresie.

Art. 35

Lekarz weterynarii, prowadzący eksperymenty in vivo lub w nich uczestniczący, powinien czuwać nad tym, aby nie zadawano zwierzętom doświadczalnym zbędnego bólu, cierpień i obrażeń cielesnych.

Art. 36

Lekarz weterynarii powinien zabiegać o to, aby w miarę możliwości wprowadzać do badań i dydaktyki inne, zastępcze technologie, zamiast eksperymentów in vivo lub redukować je do minimum.

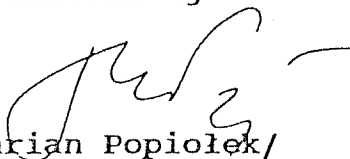
Rozdział V

Przepis końcowy

Art. 37

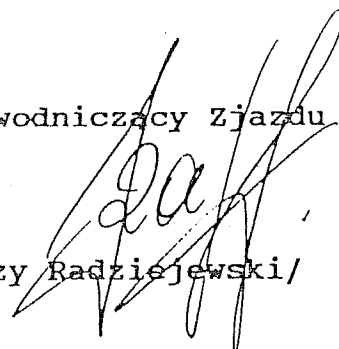
Lekarze weterynarii, będący nauczycielami akademickimi, winni przekazywać studentom wydziałów weterynaryjnych zasady niniejszego Kodeksu.

Sekretarz Zjazdu

/Marian Popiołek/

Przewodniczący Zjazdu

/Jerzy Radziejewski/